

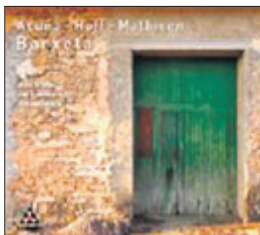
Både heftig og vakkert

Vakre melodier, heftig fusjon og lekkert spill. Dette er Acuña/Hoff/Mathisens beste plate så langt.

Stilmessig er «Barxeta» best klassifisert som jazz-fusjon med en anelse latin på toppen. Musikken bygger både på akustisk og elektrisk instrumentering, og materialet er godt melodiforankret.

Meloditemaene i «Belarus», «Embrace», «Wings of Faith» og tittelkuttet er av godt Hoff-merke, det vil si aldeles nydelige stemningslåter i brytningspunktet mellom Jarrett-tradisjonen, fusjon og nordisk jazz. Acuñaas «Tu Amor» er ditto vakker og stemningsfull, mens «Latineando» er ei herlig oppvisning i latinjazz-perkusjon, som trolig er enda mer forrykende live.

Mathisens fusjon-orienterte basspill er utsøkt både i soloer og akkompagnement, og sammen med Acuñaas oppfinnsomme tromming gir han detaljer, understrømninger og rytmisk spenst både til dempede og kraftige sekvenser. Mathisen-komposisjoner som «Grande Castelar» og «Abogat Funk» tar oss med inn i funky, elektrisk fusjon, mens han i den heftige «Havana Drive» leg-

cd

**Alex Acuña/
Jan Gunnar Hoff/
Per Mathisen.**

Barxeta
(Losen)

ger albumet inn i et av sine mest latinske øyeblikk.

Naturlig nok er Jan Gunnar hoved-solist i trioen. Han skaper en smakfull miks av piano og synth, som klinger flott både i enkelte deler og nakne akustisk baserte partier. Som vanlig legger han for dagen uanstrengt melodios kreativitet enten han improviserer i raske funky kutt, eller broderer ut de mange melankolske temaene. Og som antydnet er komponisten Hoff sterkt medskyldig i den ypperlige kvaliteten i det trioen presenterer. Favorittlåter? Ikke egentlig, for dette er ei jevnt god plate. Likevel, har jeg ekstra sans for måten melodisk skjønn-

Alex Acuña har gitt ut plate sammen med Jan Gunnar Hoff. De spilte blant annet sammen under Bodø Jazz Open i 2011.

het matches mot spenstig rytmikk og skifter i tempo og tyngde på en låt som «Belarus».

Kjell Nordeng

